

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatelky **A. S.**, zastoupené Mgr. Zbyňkem Stavinohou, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2005, č. j. 55 Az 35/2005 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 10. 2. 2005, č. j. OAM-3577/VL-07-ZA04-2004, nebyl stěžovatelce dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, která byla odmítnuta napadeným usnesením krajského soudu z důvodu, že neobsahovala žádný žalobní bod a ani ostatní náležitosti vyžadované pro tento druh podání.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatelka stížní důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že výklad krajského soudu je nepřípustný a ve svých důsledcích neústavní. Poukazuje na skutečnost, že v daném případě by se samotné nabytí účinnosti s. ř. s. stalo důvodem pro odmítnutí žaloby. Soudní řád správní totiž nově stanoví pro žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zvláštní podmínky bez možnosti na takto změněné podmínky reagovat, neboť lhůta pro opravu návrhu uběhla ještě před nabytím účinnosti s. ř. s. Dle názoru stěžovatelky tedy bylo třeba ji v řízení před krajským soudem vyzvat ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. a teprve pokud by k této výzvě žalobu nedoplnila, mohl soud žalobu odmítnout. Stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření odkázal na správní spis a navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

V dané věci je klíčovou otázka posouzení žaloby stěžovatelky z hlediska dodržení formálních požadavků kladených na tento úkon soudním řádem správním. Předně je tak třeba zdůraznit, že každá žaloba musí, aby byla v řízení před správními soudy projednatelná, obsahovat minimálně jeden žalobní bod, tj. uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů, pro které je určité rozhodnutí správního orgánu napadáno. Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba stěžovatelky obsahovala pouze vylíčení důvodů, pro které se rozhodla podat žádost o azyl, a žádost žít „ve Vaší krásné a klidné republice.“ Je tedy zřejmé, že žaloba postrádala nejen základní náležitosti právního úkonu takovéhoto typu jako je např. návrh petitu či označení důkazů. V žalobě rovněž absentoval jakýkoliv žalobní bod tak, jak byl definován výše. S ohledem na tuto skutečnost nebylo nutné, aby krajský soud v dané věci stěžovatelku vyzýval k doplnění žaloby v situaci, kdy již uplynula zákonem stanovená prekluzivní lhůta pro možnost rozšíření žaloby o další žalobní body, neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto neshledal v postupu krajského soudu žádnou nezákonnost, když tento dostál všem povinnostem uloženým mu soudním řádem správním a pohyboval se v jeho mezích. Z výše uvedených důvodů není takovýto postup ani v rozporu s Ústavou České republiky či Listinou základních práv a svobod, neboť vyžadováním povinnosti navrhovateli dostát formálním požadavkům s. ř. s. nedochází k odepření možnosti domáhat se soudního přezkumu.

K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že lhůta pro opravu návrhu uběhla ještě před nabytím účinnosti s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že v dané věci tomu tak nebylo. Podstatným pro věc je skutečnost, že žaloba byla na soud osobně podána dne 25. 2. 2005, tedy více jak dva roky poté, co soudní řád správní nabyl účinnosti (1. 1. 2003). Proto Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost v postupu krajského soudu.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že žaloba stěžovatelky postrádala základní náležitosti vymezené v ust. § 37 odst. 2 a 3 a § 71 s. ř. s., z tohoto důvodu byl postup krajského soudu, který takovéto podání odmítl, zcela v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou a podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu